

השיפה ■ עדויות חדשות על חטיפת נשים תימניות צעירות
ממחנות-העולים ומהמעברות לאחר קום המדינה

הנעלמות

קשישים שמתגעגעים עד היום לנשותיהם הראשונות, אנשים מבוגרים שזוכרים בכאב את היום שבו נקרעה מהם אמה במעברה. לכולם נאמר שהאישה אושפזה בבית-חולים, אחר-כך שנעלמה ולבסוף שנפטרה ונקברה הרחק מעין משפחתה. שורה חדשה ונוגעת ללב של עדויות מעלה את החשד, שלצד ילדי תימן העלמו גם נשים צעירות, רובן נשואות. קרוביהן משובכנים שהן נחטפו, וחלקן אף מאמינים שבוצעו בהן ניסויים רפואיים. עד כדי כך גדול החשד בממסד. שום ועדת חקירה לא התייחסה עד היום לעדויות האלו. אולי הגיע הזמן

יהודות יחזקאלי

צילום: דוד חלבן

”האישה הראשונה”, אמר עובדיה מליחי כגעגע, “האישה הראשונה איננה נשכחת מלבי. היא הכי מתוקה בעולם. אני לא מצליח לשכוח אותה. כשאני לבד בחדר, אני מרמה אותה כאילו שנינו לבד, ואני מחבק אותה כורענותי. הייתי אוהב אותה. נלחמתי לזמן-זמן אתה. הייתי מלקט אותה בכל הגוף. היה לה גוף רך כמו צמר גפן. על הפנים היו לה סימני אבעבועות, זה היה מראה רגיל על פני הנשים בתימן, אבל הגוף, גופה היה נקי ונצח ללא שיער. שנתיים וארבעה חודשי שים הייתי נשוי לה כאשר גדול. אני זוכר אותה בכאב, למרות שאני נשוי באושר לאשתו השנייה. היא הייתה ילדה טובה. רציתי לעזור לה, ואלוהים לא נתן לי. הרבה אני חולם על הפגישה אתה, אבל אם אני אראה אותה, אני אתעלף.”

מליחי נר' היום במרשב אליכין. 51 שנה עברו מאז אותו יום בו אברה לר' האישה הראשונה במעברה, אבל הפצע עדיין פתוח. “עלינו מת'נו בשנת 1949”, הוא מספר. “אשתי זוהרה-שרה, בת 19, כבר הייתה בהריון. התחתנו שנתיים לפני כן בתימן. היא הייתה גדולה ממני בכמה שנים. היא הייתה יתומה, ואני הצלתי אותה ממסר. יתומות אולצו להינשא למוסלמים. הגענו למחנות עולים בראשיהעין. אני, הוריי ואחיי. גרנו באוהל אחד, אני

איפה הילדה
איפה אחותי
רחמים דוד

פרשת הנעלמות

(המשך עמוד קודם)

הם חיו. אז לי אילו תפוגה שלה. אבא
אמר שיהיה שיש תעודת עליה שלה בארץ-
הישעיהו בנות. הלוואי שיאפשרו לי לראות
את המנהל של אבא.

אבא אמר שנהספה הרס את חיינו. אבא
אמר שצנצננו ממורמר הייתה. למולנו, הוא
אמר שחיינו היה נישא לו ופבלה כשקט את
החיים והערים לצד. היא הייתה אם לבת. הם
לפי עד תשעה ילדים. וירידה החזיקה את
החיים. אני קרובה לה חדרה. היא הייתה כבר
במחנות. לי. כשהייתי בחורה רחמתי את
החיים והעלמות אבא ואחי. התמידתי עם חיי
החיים והחיים משפחה. היום הטוב הפר
היה משהו. אין לי רגע אחד של שקט.
החיים משהו לא עשיתי זה כדי למצוא את
החיים. החיים אחי. ישעת רבות ביליתי בתחילת
החיים. החיים עומדת וצופה כאנשים
החיים אלי אבא שלי העבודה. ואני אהבתי
החיים שלי ישעיהו גנים שבתא סיפרה לי.
החיים לבנות פנים הייתה לה גומחה כשני
החיים לאחיה יוסף. הייתי מסתכלת באנני
החיים והחיים הייתה לי שבתה היא תעבור
החיים מניחה תורה לני.

החיים אבא, לפני שנים אחרות, הסתובבתי
החיים בחיים שמונה. מקום מגוריי, ושמתו
החיים מקום החיים בנינו בית אבא. אמרו
החיים וחי' משפחה. החיים כפניו בכתם
החיים וקצת אכזבה ערסי. הוא נדהם
החיים אבא אבא יפה הייתה לך. איזה
החיים אבא. חייתי את חייך כצמח.
החיים מיטת לכל מילה שאמר על אמי
החיים שלי. שלא הכרתי מעולם ולא זכיתי
החיים. מי שמכיר ארם זר במרחק של
החיים חסד הלמתי לראות אותה, אבל
החיים פעם הפגישה הואת. החלום שלי היה

רחמים דוד:
"בצוהרי היום הגיעו
שני רופאים ושתי
אחיות ואמרו שצריך
לעשות לאמא
בדיקות. אבא אמר
שאמא לא תיסע לכד,
והצטרפנו. בבית-
החולים סילקו אותנו
החוצה. אחרי בערך
20 דקות שמענו אותה
צועקת ישעיהו,
רחמים, הצילו, הם
קושרים אותי. ניסינו
להתפרץ פנימה,
אבל היכו אותנו"

שנצמא אותה לחום את הנפש. שאבא כשהו
ימיו יזכה לשקט מוחל, שיתבשר מה עלה
בגורלה.

הצילו, הם קושרים אותי

אחת הערות הקשות ביותר היא ערותו
של רחמים דוד, שהיה נער. כבן 14 בשנת
1950 עם חריו, ופעולת החורג, למעב
רו ורגנה בחיבתו. לא לחלוטין ברור מה
קרה שם במעבדה וזמן קצר לאחר הגעת
המשפחה, לא לחלוטין ברור מה מתחזית של
המתוארות לחלן שנחרנו בזיכרוננו של
רחמים דוד הנער. אכן התרחש בדיוק כאופן
המתואר, אבל דבר אחד ברור: משפחת דוד
יצאה מפרשת מחשבות עם הממסד הרפואי
הישראלי, והכי לא ישעיהו לבניה את האמת. בן
מספר רחמים דוד, "אבא ואמא היו כבר
ארבעה ילדים. אבי הייתה כחודש השפיעו
להיוונה כשהו קרה. בצוהרי היום הגיעו למעב
דה - היום ואת קרית יעשה בחרות - שני

**רחמים דוד: "אבא פתח
את התכריכים כדי לאפר את
עיניה כמנהג האבלות
ונחרד. עיניה נעקרו. הוא
קרע את התכריכים והזדעזע
לראות שכל האיברים נעקרו,
וגופה היה מלא בצמר גפן
וסמרטוטים במקומם. אבא
קיבל היסטוריה ליד הקבר
הפתוח. הוא לא גמר את
השנה ומח מרוב צער. את
אחותי לא ראיתי מעולם"**

רופאים ושתי אחיות. אבא הייתה עוסקת בכי
שיל אריות הצוריים. הם אמרו שצריך לעשות
לה בדיקות בבית חולים, אבא אמר שאמא לא
תוסף. לבר עם זרם, והצטרפנו. היא הוכנסה
לבית החולים, ואותו סילקו החוצה. אחרי
בערך 20 דקות שמענו אותה צועקת בחוסר
ישעיהו, הצילו, הם קושרים אותי.
ניסינו להתפרץ פנימה כדי לעזור לאמא, אבל
היכו אותנו. התחלנו להשליך אבנים. הגיעה
המשטרה והכניסו אותנו למעבד 48 שעות.
"כשהרגנו לבית החולים היא הייתה רדומה
אחרי ניתוח. היא הייתה מנותחת מפרקי הידיים
לכל אורך עד המפרקים ומחודעות עד לטבר
מטה. האחות אמרה לנו שגולדה לאמי בת,
כדיאה ושלמה. הרופאים ראו אותנו ליד מיטת
אבא וניסו אותנו מספר. למחרת היום היא
הוכנסה על טנור לבית הקברות, כשהיא ללא
רוח חיים. קראו לאבא לבוא לתפוס את הכרת.
אבא פתח את התכריכים כדי לאפר את עיניה
כמנהג האבלות ונחרד. עיניה נעקרו.

"אני קרע את התכריכים והזדעזע לראות
שכל האיברים נעקרו, וגופה היה מלא בצמר
גפן וסמרטוטים במקומם. אבא קיבל היסטוריה
ליד הקבר הפתוח. אבא לא גמר את השנה ומח
מירוב צער. את אחותי לא ראיתי מעולם. עד
היום אני לא יכול להשלים עם מה שעשו לאמי.
היא הוצאה כדיאה ושלמה שבית. כמו עיני
ראיתי את סימני הניתוחים שחתכו את גופה
עד שמנת, ואיפה הילדת אופה אחותי עד
היום לא סיבלנו שום תשובה על מה שקרה."

איחור של עשר שנים

רחמים דוד, גמלא צה"ל בן 51, עלה
לארץ בשנת 49 עם הריו יהודה חסמה יונה.
"הייתי בן שבע כשעלינו ארצה למחנה
עולים עדישמה. כמה ימים לאחר שתענו,
איטפנה אמי בבית החולים אסף תרופא בגלל
מחזורי בטן. אמי שכחה שם שבוע ימים. אבא
ביקר אותה יום יום, ישב אהה מבוך עד ערב.
הם בעיקר שוחחו כל הזמן, כי היא חשה כבד,
בעצם לא סבלה מכלום. ביום השישי היא בא
לבקר כרגיל - והיא לא הייתה שם. אבא שאל
את החולים שם להיכן נעלמה, והם לא ידעו
לומר דבר. אבא פנה לרופאים ולאחיות והם
אמרו לא יודעים, לך תתפס.

"אבא חיפש אחרי אמא כמה ימים ולא
התגבר בעונה 1971

עדה על גחלים רוחשות

בסך עשר נשים שילדיהן נעלמו ביקשה
מבית המשפט שיקפה על הממשלה להקים
מיוזמת ועדת חקירה ממשלתית. ביקשה
ממשלת ישראל שייבצע ויפסק את ההתבשרות.
היא לא הסכים ואמר שהוא לא מאמין
למסמך. שעה והדברים לאחר שהייתה
בני 7, שומנה ועדת חקירה ממשלתית נראו
שתי השופטת יהודה בן-הודיה והעבירה
לחוקר העלמות ילדים בשנים 49-54.
קרומה לשתי הוערות שלפניה הוערות
כיל לא דנה בשנים החולפות.

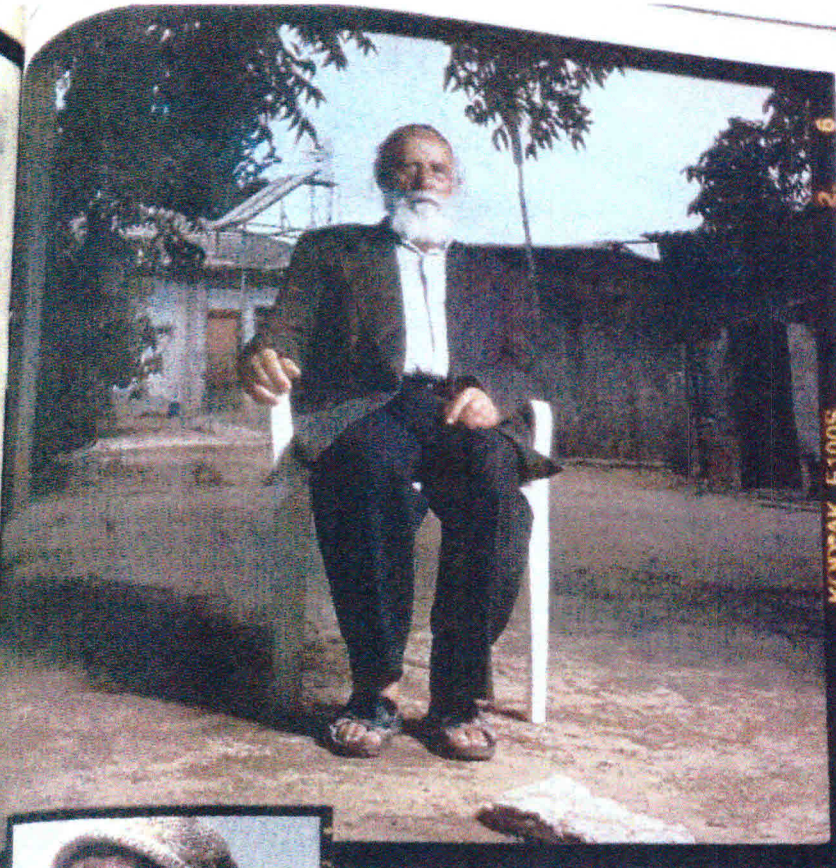
"לפי שנה החלה את הסיפור כבר
השופט דרמי. נבגשת אתו כמה פעמים
כיוצא לו לל גחלים החשופה ועל כאלה
שכרעו בהן כיוצאות רפואיים. אני כבר
מכיר להם את היגיון האם סימני לנו את
הם בשלוש וערות חזרה ממלכות,
סומרו כל אחת את שומנה, וכעצם לא
עלו על מיוס. נשארו במחשבה של ערו
מחוקר, נבנות ועקשת. מהי גורא לקר
לנו ילדים ונב נשים. הערה האת על
גחלים רוחשות, היא לא תשנות יחרי."

רפואיים. הנעתי לרופאים דוד מרפואית,
שילקחו את אבא, אישה ברירה כחודש
שפתי להריונה. המירה כל ימי הספיק
והתחד אחי שנהלשתי לגנוח את העיניו.
בשנת 54, כשהתפוצצה פרשת עוי
משולם, עלה מחדש העניין בהעלמות
ילדי תימן. כמה נוספו ילדתי לבני עם
עובדי דרמי, הכי ידעתי ומבנה יוספי,

החיים את העדות על העלמות
החיים והחיים הוא כמה נחמה נשיא
החיים העלמות של הודות תימן נחום
החיים כמה שבע צבאית. החלואת הודו
החיים בשנים אחרי 49 ונותם הקשר
החיים עם הודו בני והחוקרים לעצמת
החיים של ילדי תימן. על הפרשה
החיים היא אסדה "מרתית" את הסדר
החיים היה הרוב שנים כדי לנסח ללכות
החיים אבא. אבל ככל שהזמן מתרחש
החיים היה כמאה הועקת לשימים.
החיים על זה בעקבות הישעיהו. את
החיים השנים בשנת 64 החלוטת
החיים את העקשת שלי בגורה ורצאת
החיים הישעיהו האמת. לאמריאנו והמבדו
החיים על אשתי ושפתי של מאת
החיים בשנת 64, בעקבות כתבה בטלו
החיים החוקר יוספי לי כלהש. הם אבא
החיים הישעיהו. אשתי למצא אל יספי,
החיים הם סיפורים ממגדשיעד על
החיים העלום כמפתח העלום יוד עם

אברהם יוסף ערסי מוציא יאלו ואני אהם אוח שכה האו ששו

האיש קציעה
היה יונק וילולו
בחוזה אברהם
יוסף ערסי
בתחנה השנייה
בגבול מול סבסו

פרשת הנעלמות

המספר האמיתי הולך וגדל

אשתו גם אוח הלבתי לפרוייקט הבריאה הישעתי את ארבעתה היא הייתה בחדש השישי היחידים היה בראשה נכדו, כמו בסימניו בריאה יוסף.

היחוד עם האביו אחרי רבע שעה שאלתי אם השכנים איפה נחנקה אמרו לי "בוא שתי אהנו ורואה וילפנו אותנו באמבולנס. השכנים שאלו אותם (אין אתם יודעים אותה). הם אמרו שבנויה צריכה בודדות היא צריכה לקבל סיפור גבית חוליים. מידתה לאמא שלי ואמתי לה ולפני לי לא נחנקה כבר הספד ילדים מנית אחרי גיחה. אהנו ידענו את זה כל מי שיהיה לו ילד, שיהיה עליו. בלא אכא חיל לשיפור על ילדיו. כמה גיחלו כפי ידועם. הלבתי לחפש את אחתי הנעתי לכת חוליים בפתח חסות, הנעתי לתל השומר, בשום מקום לא מצאתי אותה. הלבתי ל משפחה ביישעתי סימבוא את אחתי, שהיא לא יודעת מילד בעברית. היפסו ורא מצאו. אמרו לי אחי הוא מתו אמיתי להם, לא יכול להיות שכתובה יצאת בריאה ממחנה וילוחיים אותה למות מקד מתו.

היכרתה לה כמתנה ארבעה חודשים. היא לא כאה חגיגותי לצבא בסביב לשבת. כשהייתי בגבא הבנתי שחשפתי אותה, היא לא תחזור ויחמני לחפש לי אישה לתיים. כצאתה את אחתי לשתדל במתנדו עולים מדרסיה. היא הייתה עדיין גיטורה. כעבור שנה נודע לי שהתגרשה. שלפני חי מורה לאכזרית התחננה יש לי חמישה ילדים ממנה גיטוראים טובים.

יש לה תעודת פטירה של זוגותיה אלו לא אפילו תעודת פטירה. המספר היחיד שיש לי ממנה זאת תעודת העולה שלי ושלתי. כשהייתי לעבור ריחה מראשיה עדיין לכפר ארדה שאר אחי והפחד מה עם אשתו אברהם "מתנה" הם אפילו לא ביקשו לראות תעודת פטירה. יש די אישור שכתבו בו וזוהיה מתו. לפי דבריו. כלי זה לא יכולתי להתחתן. אבל בעצם עד היום אני לא יודע מה קרה אלה. אני נשוי גיטוראים

מזל סבתי: ישועות רבות ביליתי בתחנות אוטובוס. הייתי עומדת וצופה באנשים העוברים, אולי אמא שלי תעבור, ואני אזהה אותה על-פי סימני פנים שסבתא סיפרה לי. היא הייתה לבנה-פנים והייתה לה גומחה בסנטר, דומה לאחיה יוסף. הייתי מסתכלת באנשים ומדמיינת שהנה היא תעבורי

קציעה הייתה חלשה, ואני החזיקתי את סול 100 הבכורה ארבעה ימים על המרח "משורה"התעופה בלוד. הריחון אהנו לעיני אוהלים פרדסיה. סבלתי מאובך כאן לא ידעתי תי לעכל, והייתה לי עצמיות שפה המבט למחנה חולים כפאתי המחנה. לפי אחי יוסף אנשים בחלוק לבנו, בריאה יוספים אפי קציעה מרצה בכבי מר, אל תעזוב אחי, את התחננה, ואני הייתי הסימבואים התחננה. זה לוקחים אותי בכוח. הבכבי שלה חרות גיכיות אלה היו המילים האחרונות ששמעתי ממנה. "הרופאים לקחו אותי בענלה כמתנה ממנה זה היה שבוע לפני ראש השנה. שכנתי שיש לי ימים ללא בני המשפחה. סיפורו לי אצתיב שנה ואמי החלו להתאבל בחשבם שאני מת. הוציאו שבת, והם מצאו אותי בעזרת אחי שאשתו לי מעבר לפרוגי החלק. אפי עמדה מאחורי בוכה וצועקת. "איפה אשתי ואיפה ילדי שאלתי אותם, ודת שובתה הייתה נכב גיחה. יוסף תי מהאחות שתינו ליהם לדיכום. היא הייתה כשיליה ואמרה שזו לא שעת הבינה. אחי סיפרה לי שאשתי נעלמה. וגם הבן שלי, אפי לקחו אותה. "הצבתי מהלוח לתבוננו באי ידועים מה

בחיים ובבריאות שלמה, מסרבת להינעלם בקלות. השאלות הפתוחות בכל הנוגע לילדי תימן העלו אצל אותן משפחות מחדש את החשדנות כלפי הממטר של אתם ימים שוב לא מוכי נים להסחפס כפתק מרה מהסוכנות המאשר שקליות נפטרה ממחלה או אלמונית קבורה בחלקה. התעלומות גדולות, העדייות קשות, המשפחות רוששות תשובות, אחן מי שיתן לה. 7 ימים מביא לראשונה את סיפורו של משפחות הנשים הנעלמות.

לאן נעלמה קציעה ערסי

אברהם יוסף ערסי ממושב אליכין בעמק חפר היה בן 20, כשעלה עם אשתו לישראל מת"י מן זה היה בספטמבר 1949. "אשתי קציעה הייתה בת 17, וכבר אם למול בתנו בת השניים ולשוב. בן שלושה שבועות", מספר ערסי. "חודש המתנו בחאשב, עד שהעלו אותנו לסטוס לישר" אל. אשתי הייתה חלשה מתלואות הנסיעה והלי-גרה במרכז תימן. התחננה אתה מאבה גיחלה למרות התנגדות המשפחות שאנשא לה. אמה היא בת הרדה שלי. הנסיעה לארץ הייתה קשה.

עדה תמה ותמימה, נולדה מחימו, למעולמת אין כל קשר למחנה

החשבון המעורר (88)

בשנת 49' אחיה נהרג בדרך, ואביה מת מצער ולא זכה לעלות. אמה הייתה שבורה ורצוצה נפשית, ורודתה זוהרה, שהייתה אלמנה בעצמה, סערה אותה. עד שיום נורא אחד הגיעו האח"י ות ורופא ולקחו את זוהרה. "עד עכשיו מראה פניה היפות לגבר עיניי", נזכרת יונה מרחום. "היא הייתה לבנת פנים, דקת גורה ועדינה מאוד. ממש יפהפייה תמה. כשעלינו ארצה היא התלווה תה אלינו. בשנת 51' או 52' הגיעו אלינו אחות וצוות אמבולנס נס. הם שאלו אם כאן גרה זוהרה שרעבי. השבנו שכן, היא צריכה ללכת לבדיקות", אמרו. רודתי, שלא הייתה חולה כלל ולא נזקקה לבדיקות, הביטה בהם כבהלה. כאילו זה קרה היום אני זוכרת את מבטיה המבוהלים, כשהם לקחו אותה אתם ולא אמרו לאן.

ועדת קדמי: לא בתחום סמכותנו

עורך איריס בהן, העוזרת המשפטית של השופט יעקב קדמי, מסרה: "סמכותה של הוועדה נקבעה בכתב המינוי שלה, לפיו הוטמכה לחקור בפרשת העלמותם של ילדי תימן בשנים 48-54'. החקירה בתלונות על העלמתן של נשים אינה מצויה בתחום סמכותה של הוועדה. תלונות שהוגשו בהקשר זה לא נחקרו".

"כעבור כמה ימים, כשראינו שהיא לא חוזרת, התחלנו לברר איפה היא. אמרו שהיא מאושפזת בבית החולים בחיפה. אני ואחותי הגדולה ובן דודי הלכו לבקר אותה בבית החולים. היא שכבה במיטה רדומה אחרי ניתוח. בקושי זיהו אותה. היא נראתה נורא. בני משפחתי שאלו את הרופאים מה

עשו לה. 'ניתוח', השיבו. אני נדהמה, איזה ניתוח. היא לא הייתה חולה בכלל. הרופאים אמרו שחששו שיש לה טיפוס וביצעו בדיקות, ואז גילו שהיא צריכה לעבור ניתוח. הם הבטיחו שתוך שלושה ימים היא תחזור הביתה. חיכינו עוד שלושה ימים, והיא לא באה. אני והקרובים נסעו אליה שוב לבית החולים. התלוויתי לאמי, כי מאוד התגעגעתי לראות את רודתי האהובה. כשבאנו נו לשם היא לא הייתה. שאלנו איפה הדודה שלנו, ואמרו שהיא נפטרה. היינו בשוק. שאלנו איפה גופתה. אמרו 'כבר קברנו אותה'. שאלנו איפה. אמרו בבית הקברות ליד חיפה. שאלנו איפה הקבר. אבל השאלות היגיון את הנשאלים, והם גישרו אותנו באמרום שהם לא יודעים איפה היא קבורה. גירשו אותנו משם בצעקות.

"מאז היעלמות זוהרה אני לא התאוששה עד יום מותה. נעלמה כאילו בלעה אותה הארמה. נעלמה בלי שמישהו ייתן את הריון על כך, כמו אוויר, ללא הסברים. אנתוני ערה תמימה ותמה, התיימנים. חשבו אותנו למטומטמים, ושילמנו על כך מחיר יקר. נשאר לנו בתם בנשמה, הגיע הזמן לחשוף את האמת. שלא ילעיטו אותנו בעוד ועוד חקירה ממלכתית שלא תגלה כלום." ■

מצא. הוא הרגיש נורא. אבא מאוד אהב את אמי. היא הייתה מאוד יפה וטובה. סכתי יפה חלטה מאז היעלמות בתה ולא עזבה את מיטתה עד יום מותה. אין לנו תעודת פטירה של אמי. ועדת החקירה שבראשות מינקובסקי פנתה אלינו כשהוקמה בשנות השישים. שמחתי מאוד, כי חשבתי שימצאו או את אמי. התקשרתי אליהם, והם אמרו, תביא סימנים. איזה סימנים? קיבלנו ממשרד הפנים שני מסמכים. האחד קובע שאמי, ושמה חממה עומיסי, נפטרה ב-25 במרץ 1959, בגיל 35, בבית החולים 'צ'יפין' בגלל בעיות רם ובטן. ומסמך אחר אמר שאמי חממה קרווה נקברה בשנת 1959. הצטלמתי ליד הקבר של חממה עומיסי בבית העלמין בסגולה, שהוועדה טוענת שזה קברה של אמי. איר הם

יכלו לקבוע שאמי, שהייתה בת 25, היא בת 35 והכי מרגיז שתעודת הקבורה היא משנת 59'. ואמי נפטרה עשר שנים קודם. מה סברה, שרוחה טיילה עשר שנים עד לקבורתה? 'הטרגדיה שלנו נמשכה מאז. אבי רצה להינשא שוב ואמרו לו, אתה נשוי. לבסוף הלכו והוציאו לה תעודת פטירה. אל תשאלו אותי איך, אין לנו בכלל את תעודת הפטירה. אני נישא בשנות יוש לוי ילדים. הם חיים באושר, אבל עד היום, כששם אמי מודעת, אני נזכר בה בבכי. אני מדבר על אמי וכולי רוטם. אני מובל עד היום מהיריעה, שהיא נחמפה מתאנו ולא ידוע מה עלה בגורלה.

"הטרנדיה במשפחתנו לא הסתיימה. בנו של אבי מנישואיו השניים, ישראל, נעלם מבית החולים 'ש'ערי צדק' בשנת 1953. הוועדה לבידור גורל ילדי תימן הנעדרים בראשות שלישי כתבה לנו ביוני 94, כי היא מבררת את גורלו, אך לא את גורל היעלמות חממה קרווה, כי היא הייתה בוגרת בזמן היעלמותה, ואין ועדה זו בודקת עניינם של בוגרים. נראה לי שגם הוועדה הזאת של קדמי תדרים את הפרשה, ובשבילי אמי עדיין בחיים, עד שלא יוכיחו לי אחרת".

יונה מרחום הייתה בת שש כשעלתה עם הוריה מתימן,

עם גירוי פוסטריק
ה בשנים האחרונות.
לא אומרת לי כלום.
בו. לגמרי.

ימים. גם דייוויד הוא
זו שהוא נאציז קצת
מרכיב הרבה שטויות,

שהו רגיש ונוגע ללב.
מהלודית?
לי נתנו לי, זה הרגשה
כמיס מוצק מתחת לרגלי
תחלול, להתפרע, לגור
לא להיות בבית. זה כן
יובת. יש לי שליחות, יש
תחום. כמה נולדת.

רק מניסית יחסים איתם.
יציבה עליית חרדות. או
לנצח כמו שראית השבוע.

ופת שאני מסתגרת בבית
הר. אני סוס עבודה רציני.

קליניזים. בהחלט כן.

יונה היקרה יעורה נפשית
עצמי יותר. ניצולתי את
קתי חזקתוק ורצאתי בצד
ה ירום. כותבת יותר טוב,
שה יותר טובה. אבל זה לא

לחיות את
מה שנים.

ישראלית, זה אחד הרברים
וליות שלי.
דשת את היענות של חיים
'תוך כדי נסיעה באוטו עם
ה אי קטן, שאני לא מעוניינת

היעות, ש'היעות' הוא שיר כל
דופקים אותו במאזנים כאלה
א פגשתי את חיים אילפמן, לא
ז, והוא ישר הבין למה אני מתכו
יום גורי. תוקפו אותנו הרבה
גמרו שזה שחמט מרה קדושה.

יית
'חברים שלו, האני על חברים שלי.
ז רבר. זה שיר שמעביר את זה הכי
שאימתי, בעיקר מאידם.
'אלוזמט
רק אלוט. כשקודאים לי שרה,
המנהל. ■

